

Arrest

nr. 32 649 van 13 oktober 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 23 februari 2007.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VANDENSTEEN, die loco advocaat S. ALBRECHT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 27 oktober 2005 het Rijk binnen en diende op 28 oktober 2005 een asielaanvraag in. Op 23 oktober 2006 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Nandrak, district Nowshera in de provincie "NWFP". Sinds 1988 woonde u in Karachi. Uw moeder deed er aan sociaal werk, en zelf werd u in 1993 lid van "PSF", de studentenafdeling van "PPP" (Pakistan People's Party). In 2000 kreeg u een "PPP"-lidkaart, en startte u met sociaal werk in uw buurt. U kwam op tegen extremistische

organisaties die jongeren opriepen om mee te gaan strijden voor jihad. Deze organisaties dreigden ermee uw woning aan te vallen, maar uw partijleiders konden hen tegenhouden. Net voor de parlamentsverkiezingen van oktober 2002 kregen uw moeder en u van activisten van "MQM" (Muttahida Quami Movement) en leden van jihad-organisaties het bevel te stoppen met jullie sociaal werk en steun aan "PPP". U weigerde hierop in te gaan en werd regelmatig door deze partijen bedreigd. Op 1 januari 2004 werd u door de politie opgepakt en naar een onbekende plaats meegevoerd. U werd er twee dagen vastgehouden en mishandeld door mannen in burger. Ze eisten dat u "PPP" verliet. Na uw vrijlating bleef u echter actief voor "PPP". Op 5 september 2004 kreeg u van de vicevoorzitter te horen dat u wegens uw goed partijwerk een belangrijke post zou worden toegewezen. De volgende dag werd u bij het sluiten van uw winkel beschoten door onbekenden. U was ongedeerd maar een bijstaander kwam om en enkele anderen raakten gewond. U diende klacht in bij de politie die u de weken nadien kherhaaldelijk meenam en ondervroeg zodat u een naam van een dader zou noemen. Na betaling van smeergeld lieten ze u telkens gaan. Op 23 februari 2005 werd een betoging gehouden tegen de vele moorden op en arrestaties van "PPP"-leden. U had deze demonstratie mee georganiseerd. Toen rellen ontstonden dreef de politie de betoging uiteen en enkele leden werden opgepakt. U vluchtte met uw vriend Peter David naar diens oom bij wie u twee weken onderdook. In die periode vernam u dat er tegen u en een tiental andere "PPP"-ers een FIR (First Information Report) was opgesteld waarin jullie valselyk van vandalisme en illegaal wapenbezit waren beschuldigd. U dook met uw vriend onder in Lahore en Islamabad. Intussen zocht de politie u en werd uw familie door hen lastiggevallen. Uw familie zocht intussen een advocaat, in mei 2005 slaagde Peter erin om Pakistan te ontvluchten. U bleef ondergedoken maar besloot tevens het land te verlaten, De week voor uw vertrek verbleef u bij uw zus in Karachi. Op 26 oktober 2005 nam u met de smokkelaar een vlucht naar Abu Dhabi en Parijs. U reisde per trein naar België op 27 oktober 2005 en diende hier de volgende dag een asielaanvraag in. Op 8 november 2005 werd op uw partijgenoot en MPA Akhtar Hussain Jadoon een aanslag gepleegd. U had hier contact met uw broer en vernam dat eind november 2005 uw familie door onbekenden was beledigd en bedreigd.

B. Motivering

Alhoewel de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) besloot dat uw asielaanvraag ontvankelijk was, dient nu in de gegrondheidsfase van het onderzoek door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat aan u de hoedanigheid van erkende vluchteling en subsidiair beschermde niet kan worden toegekend. U legde een kopie voor van een "FIR" n° 57/05 dat tegen u en partijgenoten was ingediend na een betoging op 23 februari 2005, maar hieruit kan niet worden besloten dat u verder zou worden vervolgd wegens deze klacht (CGVS Ten Gronde p. 11-12). Een "FIR" is slechts een registratie van een klacht en leidt immers niet automatisch tot verdere juridische vervolging. U was niet op de hoogte van verdere stappen genomen door de rechtbank met betrekking tot deze klacht, u beweerde nog niet te zijn opgeroepen om te verschijnen voor de rechtbank (CGVS TG p. 12). U haalde aan dat een arrestatiebevel tegen u was opgesteld maar blijkt dit slechts te vermoeden (CGVS TG p. 12-13). U kon van het bestaan ervan geen enkel begin van bewijs voorleggen. U hebt trouwens sinds uw aankomst hier al contact gehad met uw broer, en in Pakistan zou uw moeder een advocaat hebben gecontacteerd, toch heeft u zelf geen contact opgenomen met de advocaat om zo meer te weten te komen over de stand van zaken rond deze klacht (CGVS TG p. 5). Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat slechts zelden deze gefabriceerde "FIR's" tot een proces leiden, ook al gaat het om klachten tegen leden van de oppositiepartijen. Van deze informatie werd een kopie aan het administratief dossier gevoegd. U legde trouwens een kopie voor van een "FIR" n° 7/04 dat u zelf op 6 september 2004 liet opstellen nadat u de dag voordien door onbekenden was beschoten. Vreemd genoeg verklaarde u op DVZ dat de politie toen geen "FIR" wou of kon opstellen omdat het een klacht tegen onbekenden betrof, u legde wel een verklaring af (DVZ p. 13). Zelfs in het gehoor TG beweerde u nog niet te weten of het document dat u zelf voorlegde een "FIR" was (CGVS TG p. 15). Uit de vertaling van dit "FIR" blijkt verder nog dat u na het opstellen ervan een kopie meekreeg, zodat bevreedend is dat u op DVZ beweerde dat er geen "FIR" was opgesteld (zie vertaling). In ieder geval wijst dit er toch op dat de autoriteiten niet geweigerd hebben u hun hulp of bescherming te bieden. Wat er ook van zij, dat u het interne vluchtalternatief niet kan toepassen in Pakistan hebt u evenmin aannemelijk gemaakt. U bleef na het opstellen van de klacht tegen u nog ongeveer acht maanden in het land, weliswaar telkens op verschillende adressen (CGVS TG p. 2). U hebt niet aannemelijk gemaakt dat er een arrestatiebevel tegen u is opgesteld. Voor uw vertrek uit Pakistan verbleef u trouwens een week bij uw zus, die wel in een andere straat woont, maar blijkbaar in dezelfde wijk, alhoewel u verklaarde dat tijdens uw onderduikperiode de politie uw zussen en moeder herhaaldelijk had lastiggevallen (CGVS TG p. 2-3; DVZ p. 14). Dit doet dan ook twijfels rijzen rond de ernst van uw vrees voor vervolging door de

autoriteiten. Bovendien blijkt dat net de nacht van uw vertrek uit Pakistan de politie u ook is komen zoeken bij deze zus, zodat het toch wel heel riskant was om vlak voor uw vertrek nog bij haar te gaan verblijven (CGVS TG p. 3). U vermoedt verklikt te zijn door iemand aan de politie maar kan niet verduidelijken wie dat zou gedaan hebben (CGVS TG p. 3). Wie uw familie zou bedreigd hebben eind november 2005 kan u evenmin verduidelijken, u vernam dit nieuws van uw broer na uw aankomst hier (CGVS TG p. 5). Deze personen zouden nadien trouwens niet meer zijn teruggekeerd (CGVS TG p. 5). Uw verklaringen over het paspoort dat u bij uw reis van Pakistan tot Europa gebruikte zijn trouwens weinig geloofwaardig. U wist enkel dat de smokkelaar voor u een roodkleurig paspoort had voorzien, van welke nationaliteit het was wist u niet, alleen dat het geen Pakistaans paspoort was (CGVS TG p. 6). De naam in het paspoort kende u niet, evenmin of er een visum in stak en zo ja welk (CGVS TG p. 7). Dat u het paspoort niet mocht inkijken en dat de agent u geen instructies had gegeven wat te zeggen bij eventuele checkvragen door de immigratiecontrole is weinig geloofwaardig (CGVS TG p. 6-7). Er kan worden verondersteld dat de smokkelaar u wel zal hebben voorbereid op dergelijke vragen te meer daar u met een vals, want niet-Pakistaans, paspoort reisde (CGVS TG p. 7). Er kan dan ook worden vermoed dat u met andere documenten dan dit rode paspoort reisde, mogelijk zelfs met uw eigen paspoort (CGVS TG p. 7). U ontkende echter ooit een eigen paspoort gehad te hebben (CGVS TG p. 7). U bent er niet in geslaagd uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U legde volgende documenten voor ter staving van uw asielrelaas: een kopie en vertaling van uw identiteitskaart, uw lidkaarten van "PPP" en lidkaart van "PSF", een "FIR" n° 57/05 tegen u en een "FIR" n° 7/04 dat u zelf indiende met telkens vertaling, een inschrijvingskaart van de University of Karachi, een brief van "PPP"-België, een brief van "MPA" Akhtar Hussain Jadoon, 3 affidavits, brieven van uw advocaat, brieven van uw partijleiders in Pakistan, kopieën van krantenartikels waarin uw problemen worden bevestigd, artikels over de aanslag op de "MPA" en algemene artikels over de problemen van "PPP"-leden in Pakistan. De brief van uw partijleider Akhtar Hussain Jadoon vermeldt vreemd genoeg slechts algemene politieke problemen in Pakistan, en niet uw eigen concrete problemen. Twee brieven van uw partij, één kopie met onduidelijke handtekening en één originele van de voorzitter van Karachi Division vermelden eveneens slechts algemene problemen voor "PPP"ers maar geven geen details over uw eigen problemen. De voorgelegde affidavits dienen te worden beschouwd als privédocumenten met een gesolliciteerd karakter. De krantenartikels die uw problemen dienen te staven zijn slechts fotokopieën van "true copies" en geen originele krantenartikels, zodat de authenticiteit er niet van is gewaarborgd. Aangezien het om krantenknipsels gaat hebt u niet aangetoond dat deze daadwerkelijk verschenen zijn in de kranten waarvan u de uitgeknipte hoofdingen bijvoegde. Uw advocaat bezorgde u tevens twee geattesteerde "true copies" van deze krantenknipsels met originele stempels van de notaris. Vreemd genoeg bevatten deze twee artikels ("Daily BBC News" en "Daily Din") een letterlijke weergave van het "FIR" n° 57/05 dat tegen u was opgesteld (zie vertaling artikels). Het is weinig geloofwaardig dat deze kranten slechts het "FIR" tegen u zouden weergeven, zonder enige duiding of verklaring erbij en dat de notaris dit als een "true copy" zou attesteren. Aan deze attestatie door de notaris kan dan ook maar weinig Waarde worden gehecht. De krantenartikels kunnen bovenstaande opmerkingen rond uw asielrelaas niet wijzigen. De overige documenten dienen slechts als bewijs van uw studies en lidmaatschap bij "PPP".

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u noch als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingen et kan worden erkend, noch voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker toont zijn identiteit niet aan door middel van originele identiteitsdocumenten met foto. Verzoeker verkaart dat hij nooit een paspoort heeft gehad. De loutere bewering dat hij zijn identiteitskaart destijds in Pakistan heeft achtergelaten kan bezwaarlijk verklaren waarom hij ook thans nog steeds geen identiteitsdocumenten kan neerleggen. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas.

3.1.1. Verzoeker adstrueert evenmin zijn reisweg terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker heeft geen kennis van de identiteitsgegevens die vermeld werden op het valse paspoort waarmee hij de douane passeerde. Het is een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Evenmin is het aannemelijk dat de smokkelaar hem dermate onvoorbereid zou laten reizen en hiermee zichzelf en zijn netwerk in gevaar brengen. Verzoeker meent uit de kleur van het valse paspoort te kunnen afleiden dat het een Europees paspoort betrof, maar kan dit niet hard maken. Verzoekers verklaring dat de agent ervan overtuigd was dat verzoeker probleemloos de grens zou kunnen oversteken omdat het een Europees paspoort betrof is aldus louter speculatief nu verzoeker niet weet welk paspoort hij gebruikte. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgelaten illegale reisweg en de onmogelijkheid reisdocumenten voor te leggen.

4. De Raad moet ten dezen oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991, 72). Van een kandidaat-vluchteling die een dermate vrees voor vervolging ervaart dat hij hierdoor zijn familie moet achterlaten en beslist om naar Europa te vluchten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij een minimum aan kennis heeft en op een ondubbelzinnige wijze kan communiceren over de zaak die aan de basis lag van zijn vlucht naar Europa. Dit klemt temeer daar verzoeker een advocaat heeft aangesteld en deze verzoeker derhalve omstandig kan inlichten over de stand van zaken. Verzoeker legt een brief neer van zijn advocaat, waarin hij uitlegt welke straffen tegen verzoeker uitgesproken zouden kunnen worden, maar beperkt zich voor het overige tot algemene beschouwingen dat verzoeker gevaar loopt in Pakistan.

4.1. Verzoeker wijst erop dat *“de FIR n°57/07 betrekking heeft op een “cognizable offence” (i.e. “gerechtelijk vervolgbare klacht”)* en er aldus geen arrestatiebevel vereist zou zijn om verzoeker te arresteren. Verzoeker wijst er voorts op dat hij niet dient te bewijzen dat hijzelf daadwerkelijk vervolgd wordt, maar dat het voldoende is dat hij *“een duidelijke en waarachtige angst heeft om vervolgd te zullen worden”*. Tenslotte stelt verzoeker het vertrouwen in de Pakistaanse autoriteiten verloren te hebben *“door deze FIR n°57/05 waarin Verzoeker valselijk beschuldigd wordt van allerlei activiteiten”*.

4.1.1. Daar gelaten het feit dat verzoeker niet wist of er al dan niet een arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd, toont hij nog steeds niet aan dat hij daadwerkelijk in deze zaak vervolgd wordt. Op de vraag of hij opgeroepen werd voor de rechtbank antwoordt hij: *“nog niks verstuurd, alles is nog in hun handen”* en tenslotte op de vraag of er wel een arrestatiebevel werd uitgevaardigd verklaart verzoeker: *“Ik ben hier al meer dan een jaar, familie wil het verbergen, misschien is het WOA”*. Verzoekers verklaringen over de stand van zijn zaak *“ze willen me arresteren, willen dat ik verschijn, als advocaat*

met hen spreekt zeggen ze dat ik moet verschijnen. Ze zullen me doden in "police encounter" (zie gehoorverslag CGVS, p.12) blijven aldus hypothetisch en ongestaafd. Dit klemt te meer nu verzoeker gedurende acht maanden na de beweerdte klacht nog in Pakistan is gebleven. Zoals reeds gesteld, toont verzoeker niet aan dat hij vervolgd werd. Overigens kan evenmin geloof gehecht worden aan zijn verklaring ondergedoken geleefd te hebben op verschillende adressen nu hij over zijn verblijf bij zijn zussen tegenstrijdige verklaringen aflegt. Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift post factum zijn verklaringen hieromtrent te wijzigen wat geen steun vindt in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde immers aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij de laatste week voor zijn vertrek bij zijn Zus Nazia verbleef (zie verslag DVZ p. 14) terwijl hij later tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat hij de laatste week bij zijn zus Gulshan verbleef, waar de politie "de nacht van de 26ste" binnenviel (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Het verzoekschrift ondergraaft verder de geloofwaardigheid van deze beweringen aangezien hij stelt dat hij nooit verklaard heeft "*dat de politie de zus van verzoeker, waar hij onmiddellijk voor zijn vertrek naar België verbleef, heeft lastiggevallen*".

4.1.2. Verwerende partij legt ter terechtzitting informatie neer over de actuele veiligheidssituatie in Pakistan (Cedocadocument pak2009-001w van 25 maart 2009). Ter terechtzitting wordt door verzoeker niet weerlegd dat verzoeker aanhanger is van de huidige regerende coalitie en zijn politieke vervolging aldus hoe dan ook sterk gerelativeerd dient te worden. Hoe dan ook blijkt uit informatie in het administratief dossier dat slechts weinig klachten leiden tot een officiële inbeschuldigingstelling en een proces, wat in deze zaak alleen maar bevestigd wordt. Verzoeker maakt niet aannemelijk een vervolging te vrezen, noch in zoverre een FIR tegen hem werd uitgevaardigd, hij vreest in de vluchtelingenrechtelijke zin.

4.1.3. Voor zover verzoeker in Pakistan vervolgd wordt, zijn de afgelegde verklaringen onvoldoende om de achterliggende redenen van in beschuldigingstellingen aan te tonen. Overigens blijft verzoeker ook in zijn verzoekschrift bij blote beweringen zonder deze enigszins te staven. Aldus maakt hij niet aannemelijk dat -voor zover de klachten waarachtig zijn- ze ongerechtvaardigd zijn en bovendien belet niets hem ervan deze aan te vechten voor de nationale Pakistaanse rechter, desnoods in beroep. Hierbij kan niet worden voorbijgegaan aan verzoekers verklaring ook zelf klacht te hebben ingediend bij de Pakistaanse politie, zoals blijkt uit de neergelegde FIR 7/04 en hij thans tot een regerende partij van Pakistan behoort.

4.1.4. De neergelegde partijkaarten en brieven kunnen slechts aantonen dat de personen vernoemd op deze kaarten deze beweging (financieel) steunen doch vormen geen bewijs van actief lidmaatschap noch van nationaliteit of identiteit. Ze worden opgemaakt op basis van verklaarde gegevens en hebben slechts tot doel de band vast te stellen van een verklaarde identiteit met een organisatie. Partijgetuigenissen hebben bovendien geen officieel karakter zodat hun bewijswaarde slechts relatief is en ze aldus niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. In casu kan aan deze brieven geen bewijswaarde worden gehecht daar het briefhoofd van de brieven neergelegd ter CGVS verschillen van deze neergelegd bij het verzoekschrift. De neergelegde stukken komen dan ook voor als complaisancestukken gemaakt voor onderhavige procedure. De neergelegde affidavits zijn geen authentieke aktes maar een bevestiging van de daarin vermelde eenzijdige verklaringen op de daarin bepaalde dag. Het bewijst geenszins dat eenzijdige verklaringen zelf waarachtig zijn. Wat de kopieën van de neergelegde krantenartikels betreft, dient te worden opgemerkt dat het vaste rechtspraak is dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoekers verklaring dat "*de originele krantenknipsels in de rechtbank liggen*" kan niet overtuigen, onder meer daar verzoeker niet aantoont dat tegen hem een zaak is gestart en hij geen aannemelijke verklaring geeft waarom hij geen andere exemplaar van dit publiek document heeft trachten te verkrijgen. Hoe dan ook zijn deze artikels, noch de andere documenten van die aard verzoekers vrees voor vervolging aan te tonen.

4.2. De overige documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

4.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst hierbij naar het feit dat hij een gevangenisstraf van meer dan 10 jaar riskeert en naar het "*binnenlands gewapend conflict dat heerst tussen PPP en MQM*".

5.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Het aangehaalde conflict tussen MQM en PPP wordt ondersteund door artikels die niet langer actueel zijn. Uit de ter terechtzitting door verwerende partij neergelegde informatie kan, voor zover enig geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen - quod non - geen actuele vrees worden afgeleid. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend en negen door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK